

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 11/01/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 761

SUỐT NGÀY TỪ SỚM ĐẾN TỐI NGHĨ TƯỞNG XẺNG BẬY THÌ LÀM SAO KHAI NGỘ

Đời sống của người xưa rất đơn thuần, chất phác. Khi họ tiếp nhận điều gì thì điều đó ảnh hưởng đến họ rất lớn. Họ biết nghe lời, biết làm theo. Đời sống hiện đại ngày nay ô nhiễm, khiến cho người ta khởi tâm phân biệt, khởi tâm chấp trước, khởi rất nhiều vọng tưởng, cứ tưởng mình sẽ được như thế này, sẽ được như thế kia. Những người thật làm rất ít. Khoảng chục năm trở lại đây, chúng ta nhìn xung quanh sẽ cảm nhận được ai là người thật tu, ai là người thật học, ai là người thật làm, ai là người làm giả, chỉ làm cho để coi, làm để gạt mình gạt người.

Chúng ta là những người học Phật, là đệ tử Phật đã có pháp danh, đã quy y Phật nhưng chúng ta làm ra những việc không có tình người. Khi nghe được những câu chuyện đau lòng, tôi chỉ biết an ủi người chia sẻ câu chuyện đó: *“Thôi, chúng ta đừng buồn, đừng phiền não! Chẳng qua họ không được tiếp nhận giáo dục chính thống của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền”*. Họ chính là *“kẻ đáng thương hại!”* như trên Kinh Phật nói.

Trong giai đoạn dịch bệnh Covid 19 diễn biến phức tạp như hiện nay, các cơ quan, ban ngành, các lãnh đạo Đảng, Nhà nước đang phải rất nỗ lực cố gắng. Đội ngũ y bác sĩ tuyến đầu chống dịch đang phải vô cùng vất vả phòng chống dịch bệnh, làm việc hết công suất để điều trị chữa bệnh cho hàng ngàn bệnh nhân. Trong thời bình mà họ vẫn phải hi sinh. Vậy mà chúng ta thờ ơ, chỉ thỏa mãn thị dục, thị hiếu của mình, không có tâm đồng cảm. Chúng ta là người học Phật mà ngay đến tâm đồng cảm cũng không có thì chúng ta phải xem lại bản thân. Số người như vậy rất nhiều.

Cách đây khoảng chục năm, tôi có ý niệm: *“Mình là người lớn, mình đã là Cha, đã là Thầy giáo thì mình không có quyền nghĩ đến bản thân. Mình phải có trách nhiệm làm tròn bổn phận của người làm Cha, làm tròn bổn phận của Thầy giáo, làm tròn bổn phận của người chồng. Mình là người lớn thì phải biết hi sinh cho thế hệ sau”*.

Tôi trồng cây bạc hà, lá tốt xum xuê. Khi cây bạc hà mẹ đẻ nhánh ra cây con thì cây mẹ dần chết đi, nhường đất sống cho cây con. Tôi lên núi đào đất để trồng cây thì quan sát thấy cây chuối mẹ dùng nước ở thân của mình để nuôi cây chuối con sống qua mùa hạn hán, sống qua mùa khô. Cây chuối mẹ dần dần chết đi, cây con thì rất mập và khỏe. Loài thực vật mà còn biết hi sinh cho con của mình như vậy. Người thế gian, rất nhiều Cha Mẹ hi sinh bản thân cho thế hệ sau. Chúng ta học Phật, phải hướng đến sự vô ngã, hi sinh chính mình để phục vụ thế hệ sau.

Nhưng người học Phật hiện nay suốt ngày nghĩ tưởng xằng bậy, cho rằng phải như thế này, phải như thế kia mới đúng. Họ chìm trong cái ta và cái của ta, khiến cho bản thân phiền não trùng trùng. Đó là nghĩ tưởng xằng bậy. **Bồ Tát có một pháp, đó là ngày đêm thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp, an trụ trong thiện pháp, không có một chút bất thiện nào xen tạp.** Chúng sanh chúng ta an trụ trong vọng tưởng, an trụ trong phiền não, nghĩ tưởng xằng bậy, chìm trong tốt xấu, phải quấy, hơn thua, không thể định tâm.

Đạo lý của chữ “Nhường”

Hòa Thượng nói: *“Người ta giành thì mình nhường. Người ta giành thì mình nhường. Người ta giành thì mình nhường. Lần thứ tư người ta vẫn giành thì mình tiếp tục nhường. Nếu họ tiếp tục giành thì chúng ta mãi mãi nhường”*. Sau này tôi mới cảm nhận được đạo lý tuyệt vời này.

- Khi nhường, chúng ta giữ được tâm thanh tịnh, không mưu toan tính kế.
- Khi nhường, chúng ta hành được chữ “Nhân”.
- Khi nhường, chúng ta được chứ không bao giờ mất. Nhường là được, chứ không phải giành là được.
- Người xưa nói: *“Trong mạng có nhất định có, trong mạng không nhất định không”*. Quân tử vui vẫn làm quân tử. Phước của chúng ta đáng làm tiểu nhân thì cho dù oan ức cũng phải làm tiểu nhân. Người xưa nói: *“Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”*, một bữa ăn một ngụm nước đều là do tiền định, do phước chứ không phải do Trời ban.
- Chúng ta phải làm được như Phật dạy: *“Cho đi mà không thấy người cho, không thấy người người nhận, không thấy vật cho”*, gọi là *“tam luân không tịch”*. Cho đi, nhường đi nhưng không bao giờ mất.

PHÁP KHÍ

Hòa Thượng nói: *“Học Phật phải có điều kiện để học Phật, người xưa nói là “pháp khí”. Bạn có phải là một pháp khí không? Nếu bạn không phải là pháp khí thì pháp này truyền trao cho bạn cũng trở thành uổng phí rồi”*. Người xưa học Phật phải có điều kiện để học Phật. Nhiều người học Phật là tốt, nhưng nhiều người đến với Phật lại làm theo tà tri tà kiến của họ. Họ cho rằng học Phật, làm theo Phật thì thiệt thòi quá, lỗ lã quá, giống như bị ức hiếp.

“Pháp khí” chính là năng lực tiếp nhận và làm theo lời Phật dạy. Bạn có năng lực tiếp nhận lời Phật dạy hay không? Bạn có làm theo từng lời Phật dạy hay không? Bạn nghe rồi nhưng hiểu không đúng, làm sai. **“Pháp khí” là hiểu đúng, nghe một hiểu mười.** Người xưa bậc thượng căn thượng trí một nghe ngàn ngộ. Chúng ta một nghe một ngộ nhưng lại ngộ sai.

Trước đây, mọi người nghe Hòa Thượng nói *“niệm Phật phải buông xả”* thì họ thi nhau bỏ nhà cửa, bỏ công việc, bỏ gia đình chồng con. Có người đến nói với Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, con nghe Hòa Thượng nói tu hành phải buông xả cho nên con bỏ công ăn việc làm, bây giờ con không có gạo ăn”*. Hòa Thượng nói:

“Tôi nói buông xả là buông xả ở nơi tâm, không phải buông xả nơi sự. Tôi làm sao mà có gạo cho anh ăn?”. Chúng ta nghe nhưng hiểu sai. **Buông xả là làm mọi việc nhưng không vướng bận, không dính mắc ở trong tâm.**

Hòa Thượng nói: *“Người học Phật phải có pháp khí, có nghĩa là có năng lực tiếp nhận Phật pháp. Bạn có đầy đủ năng lực này thì mới có thành tựu. Người xưa tán thán hai loại người: Người thượng căn thượng trí và người hạ ngu. Người hạ ngu tuy dốt nát, không biết gì nhưng họ lão thật, thành thật, biết nghe lời. Các bậc chân thật thiện tri thức thời xưa rất xem trọng hai hạng người này vì họ là bậc pháp khí, họ có thành tựu. Người thượng trí một nghe ngàn ngộ, họ nghe hiểu, làm theo, có thành tựu. Người hạ ngu nghe không hiểu nhưng họ tin và thật làm theo. Người thượng trí khi vừa nghe thì họ đã thông, họ liền hiểu, họ không có chướng ngại, y giáo phụng hành. Còn người hạ ngu thì biết chính mình không bằng người, cho nên họ rất khiêm tốn, hiếu học, lão thật, nghe lời, dạy họ làm như thế nào thì họ làm như thế đó cho nên họ cũng có thành tựu”*.

Khi xưa, ông thợ vá nồi cả đời nghèo khổ, túng quẫn. Ông xin vào chùa làm công quả, làm việc nặng nhọc chỉ để được ăn cơm. Sau khi ông vào chùa xuất gia, Hòa Thượng Đệ Nhàn khuyên: *“Ông già rồi, không theo làm Phật sự được. Ông nên về một ngôi chùa hẻo lánh ở thôn quê, ở đó mà niệm Phật. Tôi sẽ bố trí người cho ông ăn. Ông đói thì ăn, mệt thì ngủ, chỉ cần niệm Phật”*. Ông thợ vá nồi nghe lời tuyệt đối, sau ba năm niệm Phật thì đứng mà vãng sanh. Ông là bậc hạ ngu, nghèo nàn, dốt nát, không có năng lực nhưng biết nghe lời.

Trong cuốn “Pháp Sư Tịnh Không Gia Ngôn Lục”, Hòa Thượng nhắc chúng ta xét xem mình là thượng trí hay hạ ngu. Chúng ta chắc chắn không phải là thượng trí, cũng không phải là hạ ngu. Chúng ta dở dở ương ương. Chúng ta không thể học theo người thượng trí cho nên chúng ta chỉ có thể học theo hạ ngu.

Lúc Hòa Thượng Tịnh Không còn trẻ, một lần Ngài đến gặp một vị lão Hòa Thượng. Vị lão Hòa Thượng nói: *“Thầy có nhìn thấy người vừa mới đi ra không?”*. Hòa Thượng Tịnh Không nói: *“Dạ có! Người đó đi ra còn đựng vai con mà!”*. Vị lão Hòa Thượng nói: *“Hôm nay anh ấy đến gạt tôi lần nữa đó. Anh ấy gạt tôi lần này là lần thứ tư rồi”*. Hòa Thượng Tịnh Không ngạc nhiên hỏi: *“Sao Hòa Thượng biết mà vẫn để cho họ gạt?”*. Vị lão Hòa Thượng nói: *“Họ thích gạt thì để cho họ gạt. Họ chỉ muốn lấy tiền thôi mà”*. Lão Hòa Thượng tường tận rõ ràng.

“Ngu khờ thì phải học!”. Người xưa phải học ngu, nhưng học ngu mà không ngu. Chúng ta phải buông bỏ cách thấy, buông bỏ cách nghĩ, buông bỏ cách làm của mình. Đây chính là học ngu. Chúng ta phải học cách nghĩ, cách thấy, cách làm của Phật Bồ Tát, học cách nghĩ, cách thấy, cách làm của Hòa Thượng. Đó là học ngu nhưng hoàn toàn không ngu. Những người có địa vị, có trình độ, có bằng cấp tiến sĩ này tiến sĩ nọ không muốn học theo hạ ngu nhưng họ không thể học được người thượng trí bởi vì kiến thức của họ chỉ là thế gian học.

Hòa Thượng nói: *“Người ở khoảng giữa, không phải là bậc thượng trí, không phải là người hạ ngu thì rất phiền phức. Họ tự cho mình là thông minh, tự cho mình là biết. Người xưa có câu là: “Cao bất thành mà đệ bất tự”. Cao không thể có thành tựu mà thấp cũng không thể có thành tựu. Bạn nói với họ, họ nghe cũng có thể hiểu được, nhưng bạn bảo họ làm thì họ có rất nhiều ý kiến. Người như vậy không có thành tựu. Người xưa cũng có câu: “Thông minh phản bị thông minh ngộ”, người thông minh thì trái lại bị thông minh hại. Phật Pháp gọi đây là “thế trí biện thông”. Thời đại hiện tại này người “thế trí biện thông” rất nhiều”.*

“Thế trí biện thông”: “Thế” là thế gian, “trí” là trí tuệ, “biện thông” là nói năng thông suốt không chướng ngại. Người *“thế trí biện thông”* là người thông suốt trí tuệ của thế gian, nói năng thông suốt không có chướng ngại nhưng làm thì không xong. Họ *“tự dĩ vi thị”*, tự cho mình là đúng, nhưng cuối cùng cái đúng cái biết của họ khiến họ làm sai. Chúng ta xem coi: Hàng ngày chúng ta có *“thế trí biện thông”* không? Chúng ta cho rằng cái thấy cái biết của mình là đúng, nhưng chỉ hạn hẹp trong góc nhìn, trong tư duy của chính mình.

Hòa Thượng nói: *“Trẻ nhỏ ngày ngày xem ti vi, trong đầu của chúng tràn đầy tà tri tà kiến. Người như vậy làm sao có thể học Phật Pháp! Người xưa không hề tiếp nhận tin tức gì, họ sống giống như câu thành ngữ “mặt trời mọc thì đi làm, mặt trời lặn thì đi nghỉ”. Ngoài những việc này ra họ không biết thứ gì cho nên đầu óc họ rất đơn thuần, học bất cứ thứ gì cũng đơn giản, dễ dàng. Người hiện tại một ngày từ sớm đến tối khởi vọng tưởng, nghĩ tưởng xằng bậy”.* Nghĩ tưởng xằng bậy là tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, hưởng thụ năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Hòa Thượng giảng bài này khi internet chưa phổ biến. Sau này, nhiều trò chơi điện tử, game online tràn lan. Ngày nay người ta không cần ra quán game mà ở nhà cũng có thể chơi game.

Tôi học cách làm cho tập khí tan nhạt dần. Tôi thường đi ngủ lúc hơn 9h tối, sau 3h sáng có thể thức dậy. Từ lâu tôi đã tập làm, trong đầu không toan tính, ăn uống đơn thuần, đơn giản. Đồ ăn chủ yếu là đồ luộc, đồ kho. Trên bàn dù có nhiều món ăn nhưng tôi chỉ gắp một vài miếng để người nấu cảm thấy không có bị phụ công, để mọi người vui chứ tâm không tha thiết. Mình không phải bậc thượng trí, nhưng có thể học dần. Chúng ta tập làm, lâu dần thành quen. Chúng ta gia cố tập khí thì tập khí phát triển. Chúng ta tan nhạt tập khí thì tập khí dần tan nhạt. Đối với “tà”, chúng ta có tiền thì cố gắng tập cho đi. Đối với “sắc” cũng vậy, chúng ta đừng bao giờ tạo cho mình có cơ hội. Đối với “danh, thực, thù”, ăn uống, ngủ nghỉ chúng ta cũng tập cho tan nhạt.

Hòa Thượng nói: *“Suốt ngày từ sáng đến tối nghĩ tưởng xằng bậy thì học có nhiều chướng ngại, không có thành tựu”.* Người thời xưa không có điện thoại, không có internet. Người ngày nay không có điện thoại thì không sống được, hàng ngày đầy phiền não, cuộc sống đầy rối ren.

Tôi không sử dụng facebook, hạn chế dùng Zalo nên hạn chế được những sự ô nhiễm. Hồi còn là thanh niên, tôi có hút thuốc, có uống rượu nhưng sau đó bỏ thuốc lá, bỏ rượu. Tôi chú tâm vào phiên dịch bài giảng của Hòa Thượng. Thời đó có dịch bệnh SARS mà tôi không hề biết vì không theo dõi tin tức.

Hòa Thượng nói: *“Bạn suốt ngày từ sáng đến tối nghĩ tưởng xằng bậy, bạn học Phật Pháp thì sẽ có chướng ngại, không thể có thành tựu. Vào thời trước, xã hội đơn thuần. Người xưa chất phác, giản dị, thành*

thật cho nên vừa vào cửa Phật, không luận xuất gia hay tại gia đều phải thọ qua 5 năm giáo huấn. Nhà Phật gọi là “ngũ niên học giới”. Chữ “giới” không phải là giới luật trong Kinh điển mà là tuân thủ giới luật của Lão sư, tu phước và tu huệ. Phật là phước huệ viên mãn đầy đủ. Chúng ta tu phước từ nơi phục vụ xã hội, từ nơi phục vụ tất cả mọi người. Chúng ta tu huệ từ nơi căn bản trí mà tu”. “Căn bản trí” phát khởi từ nơi tự tánh của chính mình, nơi tâm lão thật, thành thật, không ô nhiễm. Khi tâm chúng ta định rồi thì tự nhiên căn bản trí sẽ sinh khởi, từ nơi căn bản trí mà có trí tuệ”.

Hòa Thượng nói: *“Dùng tâm thanh tịnh để nghe pháp, đọc Kinh thì mới có linh hội, mới có thể khai ngộ. Sự khai ngộ từ tâm thanh tịnh. Dùng tâm vọng tưởng phân biệt chấp trước thì bạn đọc Kinh một đời cũng không thể khai ngộ”*. Chúng ta học với tâm phân biệt, vọng tưởng, chấp trước thì không có thành tựu. Nếu chúng ta nghe nhiều pháp thì sẽ khởi lên phân biệt chấp trước, tạo thành chướng ngại.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!